Ovidiu Bufnila

Europa tăcută

Ovidiu Bufnilă este un eseist şi prozator român de science-fiction. S-a născut pe 15 august 1957 la Târgu Ocna, judeţul Bacău. A absolvit Facultatea de Mecanică din Galaţi, promoţia 1991.

Debut SF in 1980, in Luceafarul, cu povestirea Masini in miscare. Este membru fondator al cenaclurilor Orientari, Galati, 1980; Univers, Bistrita, 1981; Fahrenheit 451, Bacau, 1982.

Publicatii editate: Univers, 1981; Fahrenheit 451, 1982 (pagina SF); Ultima Ora, 1995 (numar special SF); Sinteze, 1994 (pagina SF); Impartial, 1999 etc.

In 1994, TVR a produs primul film SF, Bariera, dupa proza cu acelasi nume de Ovidiu Bufnila, regizor Liviu Pojoni

Dintr-o dată, Europa nu ne-a mai transmis nici un semnal. Nişte pelerini sosiţi tocmai de dincolo de ocean ne-au spus că în drumurile lor n-au găsit decât dealuri, munţi şi văi. Noi ne-am mirat foarte tare. Nici ţipenie de om?! Nici turnuri? Nici castele? Nici autostrăzile spălate dis-de-dimineaţă cu detergenţi fini şi frumos mirositori? Nici universităţile vestite? Nici bazele militare înarmate până-n dinţi? Nici trupele de cartier? Cum se putea aşa ceva?! Doar munţi, lacuri şi păduri foşnitoare, ne-au spus pelerinii. Nici oraşe, nici gări, nici măcar un dirijabil care să brăzdeze cerul de toamnă. Bineînţeles că ne-am întrecut în presupuneri. Anume că un bacil cosmic ar fi mâncat oamenii, tencuiala şi oţelul. Că Europa ar fi tăcut dintr-o dată datorită unui val de frig neaşteptat care a şters de pe faţa pământului orice formă de viaţă umană. Că arabii ar fi inventat o rază a morţii foarte periculoasă şi că s-ar fi răzbunat groaznic folosind-o împotriva urmaşilor străluciţilor cruciaţi. Un profesor de fizică ne-a spus

că era vorba de o conversie magnetică dar nu l-a crezut nimeni. Aglaia Protopopescu s-a certat din pricina acestei chestiuni cu Elvira Popescu, iar farmacistul Iamandi l-a ajutat pe Lubomir, directorul Băncii Comerciale, să-şi pună capăt zilelor cu nişte prafuri misterioase. Bietul director nu suportase evidenţa. Europa nu mai era. Tăcuse dintr-o dată. Terente, comisarul-şef, l-a arestat pe dirigintele poştei pentru că a produs oarecare agitaţiune în arhipelag, iar compania noastră aeriană aproape că a dat faliment. Bineînţeles că am citit în fiecare zi jurnalele şi am navigat în WorldNet încercând să aflăm ceva despre acel cumplit mister. Americanii n-au părut prea afectaţi şi s-au arătat interesaţi să pună mâna pe noile teritorii. China a depus şi ea o cerere pentru a primi câteva mii de kilometri pătraţi, iar câteva state din Africa au susţinut că imensul spaţiu gol rămas liber dintr-o dată li s-ar cuveni lor pentru că întreaga rasă umană şi-ar avea obârşia în jungla africană, printre orhidee şi turme de zebre. Desigur, ne-am grăbit şi noi să cerem câte ceva, dar guvernatorul arhipelagului a încercat să ne tempereze. Aglaia Protopopescu l-a făcut cu ou şi cu oţet şi ne-a zis tuturor că mai întotdeauna, în momentele istorice remarcabile, am stat în coada altor naţiuni. Globalistul Popovici a încercat să ne ţină o nouă teorie de-a lui despre satul mondial, dar noi ne-am dus la o bere. Acolo ne-am întâlnit cu pricoliciul de la Arsenal. Era puţin aburit şi foarte roşu în obraji. A încercat să ne toarne o minciună gogonată. Anume că Europa ar fi ieşit de pe frecvenţa H9 a Universului. Noi n-am prea înţeles mare lucru, dar profesorul Balthazar ne-a spus că Universul e de fapt o hologramă şi că uneori se produc pierderi de frecvenţă. Am dat pe gât o halbă şi pe urmă ne-am dus să-l vedem pe scamatorul Luigi care putea să prefacă totul în aur.